

**Φασουλής και Περιπέτης,
ο καθένας νέτος σκέτες.**

Φ. Ήλθε πού λές, βρέ Περιπέτη, κι' ηλάλαξαν τὰ πλήθη
κι' εἰς κίνηον εὗρισκετο τὸ κράτος ἀσυνήθη,
καὶ μόλις εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔφρανε τὸ βαπόρι
ἢ Ἀθηνᾶ μ' ἑλθᾶς κλαδί και με μεγάλο δόρυ
ἔβηκε πρώτη, Περιπέτη, καὶ τὸν προϋπαντήθη
καὶ νὰ τοῦ πῆ τὰ πρέποντα και νὰ τὸν χαιρετήση.
Ἄλλὰ κι' οἱ φίλοι βγήκανε με βρόχος και βαπόρι
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔσκαζε και εἶχε στενοχώρια,
κι' ὁ σιδηρόδρομος Πατρῶν ἔκεινη τὴν ἡμέρα
κανένα φίλο Πατριῶν δὲν ἔφερε ἔδω πέρα.
Ὅποταν δ' ὁ Χαρίλαος ἐπάτησε ἰστὸ χῶμα
ἰστὰ χέρια τὸν ἐσήκωσε τὸ ἀλάλαζον κόμμα,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ χοροπηθῶν με ἄματα μεγάλη
ὀλίγου δεῖν τὸν ἔπειρα ἰστὸν σβέροκο μου καββάλα.
Κι' ἰδοὺ ὁ Σταματόπουλος με μαύρη ρεδινάκι
τοῦ ἔκαμε προσφώνησαν και εἶπε τὰ εἰκότα,
ὁ δὲ Τρικοῦπης συμπαιθῶς τὸν προσφωνοῦντα βλέπων
με τόνον σοβαρώτατον ἀπήντησε τὸ πρέπον,
κατόπι δὲ ἀψήσαντες τὴν τοῦ Ρετιόνα πόλιν
εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλθαμεν με τὴν παρῆαν ὄλην,
ἐνταῦθα δι' ὁ Καλλιφρονᾶς μᾶς ἔκανε καρτέρι
καὶ ἄρχισε προσφώνησαν κι' ἐκεῖνος νὰ προσφῆρη,
ὁ δὲ Τρικοῦπης ἀπαντῶν με χίλια δῶο τσικιέσματα
ἀπὸ τὸν Κρίσπη και λοιποὺς μᾶς εἶπε χαιρετίσματα.
Τότε δὴ τότε, Περιπέτη, κακό κι' ἀνεμοσάλη...
γῆλὸν Σταμπούλωφ με σπουδῆ τὸν ἔρωτοῦσαν ἄλλοι,
ἐκεῖνοι γῆλὸν τὸν Σώλοβουφ κι' αὐτοὶ γῆλὸν τὸν Ρουδίνη
κι' ὁ κύριος Χαρίλαος ἀπάντησαν τοὺς δίνει,
καὶ γίνεται, βρέ Περιπέτη, ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη
και κἀνίστρα πολὺτιμα με ἄνητ τοῦ Φασούλη
φιλοδοχοῦν ἄρσενικοὶ και θηλυκοὶ ἐπίση;
και προσφώνει καθ' ἑαυτὸν κι' ὁ Γιάννης ὁ Ραΐσης.
Ἐκεῖθεν ἐξελαίνοντες ἄλλοις παρασάγγας
και παρακολουθοῦμενοι κι' ἀπὸ καμπόσους μάγγας,

τοὺς δρόμους ἐπεράσαμε τοὺς μᾶλλον κεντρικοὺς
παίαντας ἀνακρούοντες πολὺ πολεμικοὺς,
κι' ἐφραίνετο τὸ ἀρχηγὸ ἢ σεβασμία κάρα
κι' ἀμάξι εἶχεσαν πολλά κι' ἀπὸ οὐτῶρος κάρα,
ἀλλὰ μᾶς πῆσαν ἰστὸ κοντό και μερικοὶ ζητιάνοι
και ἡ πομπὴ ἐπέριζε πολὺ τὸν Δεληγιάννη.
Κι' ἔκει πού ἐπηγάματε τυχαίνομε ἰστὸν δρόμο
τὸν Παπαγιαννακόπουλο, πού μᾶς γεννῆ τὸν τρόμο,
και ὅλοι ἐφρανόματε ἰστὸν ἄνδρα τὸν δραστήριον:
«εἰ γίνεται, βρέ ἀδερφέ, τὸ Κατηγορητήριον;»
κι' ἐκεῖνος μᾶς ἀπήντησε με φουῖρα περισσὴ
πὺς εἰς τὸ ξυδι τῶβαλε και τῶκαμε τουρσί.
Ἐτοὶ λοιπὸν ἐμπήκαμε ἰστὸ Κάτανοσ τὴ μύτη
και τέλος πάντων με βοῆ ἐφθάσαμε ἰστὸ σπήν,
κι' ἐνθὸ τὸ πλῆθος ἔξαλλον ἔκει ζητωκραυγάζει
προβαίνει ὁ Χαρίλαος και τρίτο λόγο βγάζει,
ἰδίως δὲ με τὴν εὐχὴ εὐλόγησε τὸν Πάππα
τὸν Βαρελίδη τὸν πατὸ και Μίνοσ τὸν Λάπα.
Προσῆλθε δὲ περὶχαρὸς ὁ κάθε πατριώτης
κι' ὁ προσφιλιῆς Παπαλουκάς κι' ὁ Νίκος ὁ Ζιλιώτης,
πού εἶναι σύμβουλοισ πατοὶ ἔδω και τόσα χρόνια,
και τοὺς ἐφιλοδόρησε ὀλίγα μακαρόνια
ἀπὸ αὐτὰ πού τοῦθωσε ὁ κύριος Ρουδίνης
ὡς συμμαχίας σύμβουλον, ἀγάπης και εἰρήνης,
ὁ δὲ ταχὺς Παπαλουκάς κι' ὁ ταίρος ὁ Ζιλιώτης
εἰς τὴν ὑγεῖά του ἔφαγαν μακαρονόνα πρώτης.
Τοιαῦτα οὖν ἐγένοντο τὰ τῆς ὑποδοχῆς,
τὸν συνεχῶσθη δὲ κι' ἐγὼ ἐξ ἄλης μου ψυχῆς,
και ἰστὸν Ἀναγνωστόπουλο ὑπόσχεσις ἐδόθη,
ὅταν ἐκ νέου πληρωθοῦσθ τὸν κόμματος ὁ πόθοι,
νὰ γίνη Καρδιανόλοσ εἰς τὸ Βασικανόν...
Π.—Ὅσοσ λοιπὸν περὶτριμμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ πού ἐνδιαφέρει—τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

Ἐσοσ τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν και ἄλλην ὀμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλου
και ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς και δ, τι μᾶς ὀφείλου.

Ἐσοσ δ' ἄνηρ φιλόμοσος ἐπιθυμεῖ νὰ τῶη
τοῦ φιλοσόφου Φασούλη τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλετὴν εἰς τὸ σπήν μας, εἰς τὸ Κωνσταντινίδη,
και ἰστὸς Ἐστίασ τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖτον.